

ROSE

Karen

Kwade opzet

Vertaald door Hans Verbeek

De Fontein

Proloog

Carmel Valley, Californië, zaterdag 22 oktober, 14.15 uur

Rechercheur moordzaken Kit McKittrick schoof de deur van de loods open, waarbij ze ervoor zorgde dat dat goed te horen was. Ze was eraan gewend om ongezien en ongehoord de loods binnen te glippen zodat ze even alleen kon zijn wanneer het leven te luidruchtig en te opgefokt werd. De schuur was al haar toevluchtsoord sinds ze er als een twaalfjarig, doodsbang weggelopen meisje op was gestuit.

Met Wren.

Ze voelde de bekende steek bij de gedachte aan de zus die ze zestien jaar eerder had verloren. Ze hadden dat toen ze twaalf waren niet geweten, maar toen ze de schuur vonden waren ze op iets veel groters gestuit dan alleen een schuilplaats. Ze waren op redding gestuit in de vorm van Harlan en Betsy McKittrick, die hun warmte en veiligheid hadden geboden en zo veel liefde.

Wren was er allang niet meer, ze was slachtoffer geworden van een moordenaar die nog steeds niet was gepakt. *Nog niet*. Kit was nog steeds op zoek, want Wren verdiende genoegdoening. *Net als wij*. Zij en Harlan en Betsy waren doorgestaan omdat ze wel moesten. Ze hadden geleefd. Maar ze waren nooit het meisje vergeten dat hun leven zo had opgevrolt.

Normaal gesproken ging Kit naar de schuur van de McKittricks om dingen te overpeinzen en aan Wren te denken.

Vandaag was ze echter op een andere missie. Ze liep naar binnen en zorgde ervoor dat ze zo veel geluid maakte dat ze kon worden gehoord. Ze wilde de tiener die bij pleegzorg was terechtgekomen nadat ze het lichaam van haar vermoorde moeder had gevonden niet overvallen. Het meisje had genoeg pijn en trauma en angst te verwerken gekregen voor een heel leven. Iedereen in huize McKittrick deed zijn uiterste best om Rita niet te laten schrikken.

Kit schoof de deur achter zich dicht en dempte daarmee het geluid van het verjaardagsfeestje dat buiten gaande was. Het erf was vol met pleegkinderen van de McKittricks die waren opgegroeid en de wereld in waren getrokken en degenen die nog steeds officieel onder jeugdzorg vielen, maar onder de hoede stonden van Harlan en Betsy. Ze kwamen bij elkaar op verjaardagen, feestdagen, en voor de zondagse maaltijd. Ze vormden een familie. Een enorme, fantastische familie. Rita was nu een van hen, maar ze wisten allemaal hoe overdonderend ze konden zijn wanneer ze met zijn allen bij elkaar waren. Het was niet voor het eerst dat iemand de festiviteiten ontvluchtte en het zou ook niet de laatste keer zijn.

Kit zou even kijken hoe het met Rita ging en haar daarna met rust laten als dat was wat ze wilde. Kit hield haar hoofd schuin en luisterde. En jawel, ze hoorde het geluid van zachte snikken dat uit de stal kwam die nooit in beslag werd genomen door een van de dieren op de boerderij.

Kit was niet de enige die hierheen ontsnapte om even alleen te zijn. De stal was de onofficiële werkplaats van haar pleegvader, de plek waar Harlan McKittrick zijn kunst bedreef met zijn mes en een stuk hout.

Kit deed de staldeur open en zag Margarita Mendoza ineengedoken in een hoekje zitten. Rita zat op een hooibaal met haar knieën opgetrokken tegen haar borst en haar armen om haar benen geslagen. Ze had het hoofd gebogen en haar gezicht ging schuil achter donkerblond haar met daarin paarse, roze en blauwe strepen.

‘Hoi,’ zei Kit. ‘We wilden je verjaardagstaart aansnijden en toen drong tot ons door dat al een tijdje niemand je meer had gezien.’

De familie had aanvankelijk paniekerig gereageerd wanneer Rita er niet was omdat ze zes maanden eerder ontvoerd was geweest. Ze was veilig en wel thuisgebracht, maar Rita’s verdwijning had ze te veel aan die van Wren doen denken. Vandaag hadden ze echter wel vermoed dat het meisje een beetje rust nodig had. Toch moest Kit even doorgeven dat Rita in veiligheid was, dus stuurde ze Harlan een bericht. ***Heb haar gevonden, pap. In de schuur.***

Harlans oprechte antwoord kwam onmiddellijk. ***Godzijdank. Heb je me nodig?***

Kit glimlachte. Ze zou Harlan en Betsy altijd nodig hebben, maar dit ging om Rita. ***Geef me vijf minuten, kom dan binnen. Zij zal je nodig hebben.*** Ze liet de telefoon in haar zak glijden en nam het inmiddels veertienjarige pleegkind op. Rita had zich niet verroerd, maar ze had ook niet gezegd dat Kit haar met rust moest laten.

‘Zal ik blijven of wil je dat ik wegga?’ vroeg Kit.

Rita haalde haar schouders op en Kit beschouwde dat als toestemming. Ze ging naast Rita op de hooibaal zitten en ging met haar hand over het haar van het meisje, net zoals Harlan altijd bij Kit had gedaan wanneer ze van streek was.

‘Het spijt me,’ fluisterde Rita. ‘Ik heb het feestje verpest.’

‘Je hebt helemaal niets verpest. Ik verstopte me hier ook altijd tijdens feestjes.’

‘Niet op je eigen verjaardag.’

‘Dat zou je weleens mis kunnen hebben. Ik heb mijn veertiende verjaardag ook hier doorgebracht.’

Rita tilde haar hoofd ver genoeg op om door haar haren te kunnen kijken. ‘Echt waar?’

‘Echt waar. En ik kan het bewijzen ook.’ Kit liet zich op haar knieën zakken, veegde wat hooi weg van de wand en glimlachte verdrietig toen ze de namen zag die daar in het hout gekerfd waren. Wren en zij stonden tegen die tijd officieel onder de hoede van Harlan en Betsy en hun dagen van op de vlucht zijn waren voorbij. ‘Het is niet van dat fraaie houtsnijwerk dat papa maakt, maar het is er nog steeds.’ Ze waren allebei veertien geweest. De vijftiende verjaardag van haar zus was haar laatste.

Rita schoof naar de rand van de hooibaal en keek met grote ogen naar de plek die Kit aanwees. “Wren McK, veertien, en Katherine Matthews, veertien”. Ze keek Kit aan. De donkere ogen van het meisje waren roodomrand en haar oogleden waren gezwollen. ‘Noemden ze je toen Katherine?’

‘Klopt. Alleen papa noemde me destijds Kit. Nooit Katherine.’

‘Waarom niet?’

‘Dat weet ik niet. Ik heb het nooit gevraagd.’ Al wilde zij het ook graag weten. ‘Ik nam aan dat als hij daar een reden voor had, hij het wel zou hebben gezegd.’

‘Jij heette Matthews. Maar Wren was een McKittrick?’

‘Dat klopt. Ze boden aan om ons allebei te adopteren. Wren zei ja. Ik zei nee.’

Rita leek te verstijven. ‘Waarom zei je nee?’

Kit vermoedde dat die vraag mogelijk een deel was van de reden waarom Rita zich in de schuur had verstoppt. Harlan had haar verteld dat ze Rita een week eerder hadden gevraagd of ze geadopteerd wilde worden en dat ze hen had aangestaard als een hert in het licht van kop-

lampen en toen naar haar kamer was gerend. Ze waren er niet opnieuw over begonnen, in de hoop dat ze naar hen toe zou komen wanneer ze tijd had gehad om erover na te denken.

‘Ik geloofde niet dat de McKittricks echt waren,’ zei Kit. ‘Ik had tegen die tijd al in tien verschillende pleeghuizen gezeten en ik dacht niet dat dit zou blijven duren, dat ik hier zou blijven wonen. Dat ze zo aardig zouden blijven. Ik denk dat ik niet te veel hoop wilde koesteren omdat ik aannam dat ze me beu zouden raken en me weg zouden sturen.’ Ze streelde opnieuw Rita’s haar. ‘Maar dat is nooit gebeurd.’

‘Was je boos op Wren omdat ze ja had gezegd?’

‘Nee, nooit. Wren was alleen maar lief en aardig en goed. Ik vond dat ze een plek als deze verdiende. Ik had... nou, ik had een paar dingen gedaan waar ik niet trots op was toen ik van pleeghuis naar pleeghuis werd verhuisd. Ik nam aan dat als de McKittricks dat zouden horen, ik weer terug zou worden gestuurd naar de pleegzorg.’

Kit verwachtte dat Rita zou vragen wat ze had uitgespookt, maar dat deed ze niet. Het meisje sloeg haar ogen neer, keek weer naar de in het hout gekerfde namen en ging er met haar vinger langs.

‘Wanneer vond je het goed dat ze je adopteerden?’ fluisterde Rita.

‘Een jaar nadat Wren was gestorven. Op een dag besefte ik dat Harlan en Betsy écht zo waren en dat ze van me zouden blijven houden, ook al was ik een onuitstaanbaar nest. Ik denk dat ik het eindelijk beu was kwaad en dwars te zijn.’ Ze grinnikte. ‘Ze hadden meer geduld dan ik. Ze waren hardnekkiger.’

Kit ging weer op de hooibaal zitten en wenste dat ze er eerst een deken op had gelegd, want het hooi prikte door haar spijkerbroek heen. Hoe Harlan hier uren achter elkaar kon zitten om zijn figuurtjes te snijden was haar een raadsel.

Rita keek niet op en bleef met haar vinger over de contouren van de namen gaan. ‘Zijn ze er ooit achter gekomen? De dingen die je had gedaan?’

‘Ja. Ik biechtte alles op voor de adoptie definitief was. Ik vond dat ik ze de kans moest geven om van mening te veranderen voor we onze handtekening zetten, maar ze wisten het al. Ze hadden het al die tijd al geweten.’ Haar ogen prikten bij de herinnering. ‘Ze hielden sowieso van me.’

Ze bleven een paar minuten zwijgend zitten. Kit kon geduldig zijn en Rita was het waard.

‘Mis je Wren nog steeds?’ fluisterde Rita ten slotte aarzelend.

Kits keel werd dichtgesnoerd. 'Elke dag weer,' fluisterde ze terug.

Rita's schouders kwamen omhoog in een nieuwe snik. 'Ik mis mijn moeder.'

'O, schat. Dat weet ik.' Kit wreef zachtjes over Rita's rug. 'Hoe zou het anders kunnen zijn? Ik voelde me schuldig, weet je wel. Toen Wren was gestorven wilde ik geen feestje houden voor mijn zestiende verjaardag, maar papa wist me ervan te overtuigen dat Wren blij voor me zou zijn als ik dat wel deed. Dat verjaardagen vieren deel uitmaakte van doorgaan na haar dood. Maar ik kwam meteen erna hierheen om te huilen omdat ik me zo vreselijk schuldig voelde. Wren was dood en ik zat taart te eten en cadeautjes uit te pakken.'

Rita zei iets wat klonk als *Het is niet eerlijk*, maar ze hilde zo hard dat Kit het niet zeker wist.

Kit bleef Rita's haar strelen. 'Het is niet eerlijk dat ze er niet meer zijn, Rita. Je moeder niet en mijn zus niet. Maar het is nu eenmaal zo en wij moeten verder. We moeten leven. We moeten zorgen dat ze trots op ons zijn. Al denk ik wel dat je moeder al trots op je is. Ik ben ook hartstikke trots op je.'

Rita sloeg haar handen voor haar gezicht en haar lichaam schokte terwijl ze hilde. 'Ik heb niets goeds gedaan. Niet zoals jij. Jij bent bij de politie. Jij helpt mensen. Jij zorgt voor gerechtigheid voor mensen als ik en mijn moeder.'

'Toen ik veertien was zat ik nog niet bij de politie. Ik was toen niet goed. Ik was niet aardig. Ik was te bang om gekwetst te worden om aardig te zijn. Maar jij doet elke dag goed, Rita. Je bent slim en grappig. Maar nog belangrijker, je bent aardig. Voor mensen, voor dieren, voor iedereen.'

Rita schudde alleen maar haar hoofd, dus sloeg Kit een andere weg in en bewaarde de peptalk voor een moment dat het meisje beter in staat was om te luisteren. 'Van wat je over je moeder hebt verteld, denk ik dat ze wilde dat je een goed leven zou hebben. Of niet soms?'

Rita knikte. Haar gezicht ging nog steeds schuil achter haar handen, maar haar tranen stroomden niet meer zo hard. 'Dat is wat ze altijd zei.'

'Nou, dan is dat wat je zult krijgen. Pap en mam en ik en de rest zullen ervoor zorgen dat dat gebeurt. Je zult een goed leven hebben, Rita. Maar dat betekent niet dat je zult ophouden je moeder te missen. En als je geen zin hebt om bij het feestje te zijn, dan zal niemand daar boos om worden. Je kunt hier blijven zolang je wilt.'

'Ik wil ze niet kwetsen.'

‘Zie je wel? Je bent aardig. Maar ze zullen het echt begrijpen. Op dagen als deze mis je degenen van wie je hebt gehouden het meest. Dat weten ze allemaal.’

Het meisje bleef nog een volle minuut stil voor ze zuchtte. ‘Hebben mama en papa McK verteld dat ze hebben aangeboden me te adopteren?’
‘Ja. Ze zeiden dat je daar behoorlijk van schrok.’

Rita’s lach klonk beverig. ‘Ja, dat klopt. Ik was bot.’

‘Je werd overrompeld. Daar hoeft je je niet voor te schamen.’

Rita liet haar handen op haar schoot zakken. ‘Vind je dat ik het moet doen?’

‘Die beslissing is niet aan mij.’

Rita sloeg haar ogen ten hemel. ‘Ik vroeg je niet om te beslissen. Ik vroeg wat je vindt. Daarna neem ik een beslissing.’

Kits mondhoeken trilden. God, wat deed het meisje haar aan haarzelf denken toen ze veertien was. ‘In dat geval, ja. Dat vind ik wel. Je moeder was fantastisch, dat weet ik, maar na haar zul je geen betere ouders vinden dan Harlan en Betsy. En adoptie geeft je een gevoel van vastigheid. Van echt ergens voor altijd bij horen. Vijf sterren, van harte aanbevolen.’

‘Ik wist wel dat je dat zou zeggen. Dokter Sam zei hetzelfde.’

Dat overviel Kit en ze snakte even naar adem.

Dokter Sam.

Sam Reeves, psycholoog met een hart van goud. De man die Kit al zes maanden uit de weg ging. Hij was een goede, vriendelijke man en hij vond haar leuk.

Wat haar doodsangst aanjoeg.

‘O,’ zag Kit kans uit te brengen. ‘Wanneer heb je met hem gesproken?’

Rita’s lippen vertrokken even, alsof ze Kits reactie wel had verwacht, de kleine boef. ‘Vorige week, toen ik door het lint ging door dat adoptiegedoe. Ik belde dokter Carlisle, mijn therapeute, maar ze was met vakantie. Dokter Sam was haar vervanger. Hij heeft geholpen. Ik was er klaar voor om tegen papa en mama te zeggen dat ik akkoord ging met die adoptie, maar toen vluchtte ik van mijn feestje weg en...’ Ze haalde haar schouders op.

‘Dacht je dat ze van mening waren veranderd? Schat, als ze niet van mening waren veranderd over mij, dan zullen ze nooit hun mening over jou veranderen, geloof me.’

‘Oké. Dat zal ik doen. Je geloven, bedoel ik.’ Rita kwam resoluut over-eind en veegde de tranen uit haar gezicht en het hooi van haar spijker-

broek. 'Ik ga taart eten. En dan ga ik ja zeggen tegen de adoptie. En dan ga ik een leven leiden.' Ze deed de deur van de stal open en bleef even staan. Ze keek achterom. 'Dokter Sam is echt heel aardig. Kit, en elke keer dat ik hem zie, vraagt hij naar je. Je zou met hem uit moeten gaan. Vijf sterren, van harte aanbevolen.'

Toen was ze verdwenen en Kit staarde haar na.

Ze hief haar hoofd toen ze een keel hoorde schrapen en keek in de ogen van haar vader. 'Ze heeft gelijk, weet je,' zei Harlan luchtig.

'Hou op, pap.' Ze ging haar liefdesleven – of het gebrek daaraan – niet bespreken met Harlan McKittrick. 'Stond je daar de hele tijd al?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Je zei dat ik je vijf minuten moest geven, dus ik heb alleen het laatste deel gehoord van wat je tegen haar hebt gezegd. Dat was goed advies, Kitty-Cat. Dank je.' Hij stak zijn hand uit om haar overeind te trekken. 'Laten we taart gaan eten.'

Kit keek nog even naar de namen die in de wand gekerfd stonden. WREN MCK, 14, EN KATHERINE MATTHEWS, 14. 'Ik mis haar, pap. Wren.'

Harlan drukte een kus op haar hoofd. 'Ik ook. Maar ze kijkt toe, Kit. En ze is trots op je. En je had het wat één ding betreft bij het verkeerde eind. Je was aardig destijds. Je was bang en je hield mensen op afstand om te voorkomen dat je gekwetst zou worden, maar je was niet onaardig. Ik zal de avond nooit vergeten dat ik twee kleine weggelopen meisjes in mijn schuur aantrof, weggekropen onder een versleten paardendecken in een poging warm te worden. Je sprong overeind en ging voor Wren staan en balde je vuisten, klaar om te vechten.'

Kit glimlachte bij de herinnering. 'Je was zo groot en ik was zo bang.'

'Maar je stond klaar om Wren te beschermen. Je hebt haar altijd op de eerste plaats gezet, Kit. Altijd.'

Kits glimlach vervaagde. 'Ik heb haar niet beschermd toen het er echt op aankwam.' Toen Wren van de straat was geplukt door een moordenaar, die haar lichaam achterliet in een afvalcontainer alsof ze straatvuil was. 'Ik had haar moeten beschermen en dat heb ik niet gedaan.' En dat zou haar voor altijd blijven achtervolgen.

'Zou je Rita verantwoordelijk houden voor de dood van haar moeder?' wilde Harlan weten.

'Natuurlijk niet. Ze is nog maar –'

Harlans wenkbrauwen gingen omhoog. 'Een kind? Zoals jij toen was?'

Kit moest toegeven dat hij haar keurig in een hoek had gemanoeuvreed. 'Oké. Punt gemaakt.'

Hij keek haar glimlachend aan. 'Rita denkt dat ze bij de politie wil.'

Kit snakte naar adem. 'Ik dacht dat ze dierenarts wilde worden.'

'Niks ervan. Ze wil precies zoals jij worden.'

Kit schudde haar hoofd. 'Dat is een veel te grote verantwoordelijkheid.'

Harlan grinnikte. 'Leer er maar mee leven, meid. En denk misschien eens na over het voorbeeld dat je geeft door je te verstoppen voor aardige mannen die met je uit willen omdat je denkt dat ze beter verdienen, terwijl ze niets beters dan jou zouden kunnen vinden.'

'Pap,' gromde ze waarschuwend.

'Ik hou al op,' zei hij. 'Beloofd. Heb je zin in taart?'

Hij zou misschien werkelijk ophouden, in ieder geval voorlopig. Maar hij zou zich er opnieuw mee gaan bemoeien omdat hij van haar hield en ze zou zijn tussenkomst altijd koesteren. Behalve in dit geval. Misschien omdat hij gelijk had. 'Ja. Laten we taart gaan halen voor de rest alles opeet.'

I

*Shady Oaks Retirement Village, Scripps Ranch, San Diego, Californië,
maandag 7 november, 11.20 uur*

Kit McKittrick stond zichzelf een moment van medeleven toe terwijl ze naast het lichaam stond van de oudere man die dood op de vloer lag van zijn appartement in het Shady Oaks Retirement Village. Toen vermande ze zich en ging aan het werk.

De stemming in de woonkamer van de oude man was ingetogen. De lijkschouwer was bezig het lichaam te onderzoeken terwijl de technische recherche bezig was foto's te maken en vingerafdrukken te nemen, maar er was nauwelijks sprake van het normale gebabbel op een plaats delict waar Kit in de vierenhalf jaar dat ze bij de afdeling Moordzaken zat aan gewend was geraakt.

Iedereen sprak op gedempte toon, alsof ze zich in een kerk bevonden. Want het voelde aan alsof dat het geval was. Er klonk melancholieke muziek van een enkele piano uit de luidspreker aan de muur van de woonkamer van het slachtoffer. De muziek stond niet hard, maar was desalniettemin indringend. Kit wilde het uitzetten, omdat de muziek zo verdrietig was dat het pijn deed en haar ogen begonnen te prikken.

Maar de luidspreker noch de volumeknop was al onderzocht op vingerafdrukken, dus ze mocht ze nog niet aanraken. Tot die tijd kon ze zich alleen maar vermennen, de muziek negeren en zich concentreren op het verkrijgen van gerechtigheid voor meneer Franklin Delano Flynn.

De oorzaak van de dood van de vijftientigjarige witte man was zeer waarschijnlijk het slagersmes dat nog steeds in zijn borst zat. Ze had echter al lang geleden geleerd niets aan te nemen. Maar toch, een slagersmes in de borst was nooit goed. Het was een lange wond, de scheur in het witte overhemd van de man liep van zijn borstbeen tot zijn navel. Degene die hem had vermoord moest over heel wat kracht beschikken om zo'n wond toe te kunnen brengen.

Het slachtoffer was al zo lang dood dat het bloed gestold was, zowel het bloed dat zijn overhemd doorweekte als het bloed dat een plas om zijn lichaam had gevormd.

Zijn ogen, wazig in de dood, staarden nietsziend naar het plafond. Zijn armen lagen langs zijn lichaam en zijn handen waren licht gebogen. Niet helemaal plat, maar ook niet helemaal tot vuisten gebald. Het was geen natuurlijke houding voor een moordslachtoffer dat was gevallen nadat hij was neergestoken. Ze vroeg zich af of de moordenaar zijn armen had verlegd.

Meneer Flynn was een taaie man geweest, met brede schouders, lang en nog steeds gespierd. *Geen slechte conditie voor een vijftachtigjarige*, dacht ze. Hij droeg een donkere broek en de broekzakken waren naar buiten gekeerd, alsof ze waren doorzocht.

Zijn schoenen waren zwarte veterschoenen, zo glimmend gepoetst dat ze haar spiegelbeeld er bijna in kon zien. Ze vroeg zich af of hij was thuisgekomen en zijn aanvaller had verrast, of dat hij zijn moordenaar in huis had genood.

Zijn woonkamer was doorzocht, boeken waren van hun planken getrokken, snuisterijen op de grond gegooid. De kussens van de bank waren opengesneden en de schuimrubber vulling lag op de vloer. De slaapkamer van de man bood dezelfde aanblik. De laden in de keuken waren geopend en geleegd en de inhoud was op het aanrecht gesmeten. Voorraadpotten meel en suiker waren leeggegooid op de vloer. Iemand was naar iets op zoek geweest en had een vreselijke puinhoop achtergelaten.

Kit vroeg zich af of ze gevonden hadden wat ze zochten. Ze vroeg zich af of meneer Flynn zich had verzet.

Kit ging aan de rechterkant van het slachtoffer op haar hurken zitten en boog zich voorover zodat ze zijn handen kon bestuderen. De knokkels van zijn rechterhand waren geschaafd en gekneusd, maar haar aandacht werd getrokken door zijn nagels. Die waren grotendeels verdwenen, afgeknipt tot op het leven.

Dat hij zich had verzet was een veilige aanname dus. Zijn moordenaar had niet gewild dat er bewijsmateriaal kon worden gevonden onder de nagels van de man.

‘Tijdstip van overlijden?’ vroeg Kit aan de lijkschouwer, die aan de andere kant van het lichaam geknield zat.

Dokter Alicia Batra keek op. ‘Volgens degene die als eerste ter plaatse was en met de directeur van de instelling heeft gesproken, minder dan

vierentwintig uur geleden. De bewoners van dit deel van het gebouw wonen onafhankelijk, net als in een gewoon appartement, behalve dat ze elke ochtend voor tien uur aan een touwtje moeten trekken.' Ze wees achter zich naar een koord aan de muur van de ontbijthoek. 'Als ze er om tien uur niet aan hebben getrokken, gaat het personeel ervan uit dat ze hulp nodig hebben en komt kijken. Het slachtoffer heeft er gisteren kennelijk voor tien uur aan getrokken, maar vanochtend niet. Toen het personeel bij hem kwam kijken troffen ze zijn lichaam aan.'

Kennelijk? 'De agenten die hier als eersten waren hebben tegen Connor gezegd dat het slachtoffer door een van de verpleegkundigen is gevonden,' zei Kit. Haar partner, Connor Robinson, was een uur eerder ter plaatse gearriveerd. Hij had de plaats delict al bekeken en was nu ergens beneden om ervoor te zorgen dat getuigen in aparte kamers waren ondergebracht terwijl ze wachtten tot ze zouden worden ondervraagd.

'Een verpleeghulp,' corrigeerde Alicia. 'Ze is beneden bij Connor. Hij zei dat je vanochtend persoonlijke zaken af te handelen had, maar hij heeft niet gezegd wat. Is alles in orde?'

Kit waardeerde het dat Connor discreet was geweest wat de bijzonderheden van haar bijeenkomst die ochtend betrof, maar Alicia was een vriendin en dit ging om vrolijk nieuws. 'We waren met Rita bij de sociale dienst. Ze heeft besloten dat ze geadopteerd wil worden en pap en mam hebben haar meegenomen om het hele proces te beginnen. Ze vroeg of ik ook mee wilde komen.'

Dat had Kit vervuld van genegenheid en meer dan een beetje trots. Ze had sinds ze negentien jaar eerder bij de McKittricks was terechtgekomen de meeste pleegkinderen gekend die daar waren beland, maar Rita was speciaal. Ze hadden een band.

Alicia's glimlach straalde. 'Wat ben ik daar blij om!'

Kit glimlachte terug. 'Ik ook. Ik heb Connor gevraagd het stil te houden omdat we geen media-aandacht wilden nu de zaak van de moord op Rita's moeder binnenkort voor de rechter komt, maar dat was niet voor jou bedoeld.'

Alicia's wenkbrauwen gingen omhoog. 'Hoe gaat de samenwerking met Connor?'

'Aardig goed. We beginnen aan elkaar te wennen.' Connor Robinson was sinds zes maanden Kits nieuwe partner. Hij was met zijn tweeëndertig jaar een jaar ouder dan Kit, maar hij was pas anderhalf jaar rechercheur tegen Kits vierenhalf. Hij had iets weg van een corpsbal die zijn mond

opentrok zonder eerst na te denken, al waren er tekenen van verbetering. Er waren momenten dat hij buitengewoon veel inzicht toonde en zachtvaardig was. ‘Maar ik mis Baz nog steeds.’

‘Natuurlijk mis je Baz. Hij was per slot van rekening je eerste partner bij de afdeling Moordzaken.’

‘We hebben vier jaar samengewerkt en ik ken hem al vier keer zo lang.’ Baz Constantine was de rechercheur geweest die zestien jaar eerder de moord op Kits zus had onderzocht. Als boze vijftienjarige had Kit aangenomen dat het de man niet veel kon schelen of hij Wrens moordenaar te pakken kreeg, maar ze was er al snel achter gekomen dat dat juist veel te veel het geval was. Hij had haar aangemoedigd terwijl ze opgroeide van die boze tiener tot een verstandige volwassene en haar geholpen haar doel om rechercheur moordzaken te worden te realiseren.

Ze begreep waarom Baz na zijn hartaanval met pensioen was gegaan, maar dat betekende niet dat ze hem minder miste. Wensen dat hij hier was, zou echter niet helpen gerechtigheid te vinden voor meneer Franklin Delano Flynn.

‘Waarom zei je dat het slachtoffer “kennelijk” gisterochtend voor tien uur aan het koord heeft getrokken?’ vroeg Kit.

‘Omdat de lijkstijfheid al helemaal voorbij is. Ik had verwacht dat hij gezien zijn gespierdheid nog in de laatste stadia van spierontspanning zou verkeren. Maar hij is wel bejaard, dus we zullen zien wat we te zien krijgen wanneer ik hem op de tafel heb liggen.’

‘Kun je zijn linkerhand optillen?’

Alicia deed wat haar werd gevraagd. De vingernagels aan zijn linkerhand waren ook tot op het leven afgeknipt, maar er was ook een stukje bleke huid zichtbaar aan zijn ringvinger waar een ring had gezeten. ‘Hij was getrouwd. Ik moet uitzoeken waar zijn echtgenote is.’

‘Echtgenoot,’ zei een man achter haar. Kit draaide zich om en zag brigadier Ryland van de technische recherche een foto in een doorzichtige bewijszak omhooghouden. ‘Alle foto’s waren uit hun lijst gehaald, het glas kapotgeslagen. Deze lag boven op de stapel, dus die heb ik gepakt zodat je die kunt bekijken.’

‘Dank je.’ Kit, die al handschoenen droeg, stak haar hand uit naar de foto, nam er snel zelf een foto van met haar mobieltje voor het geval ze die later nodig zou hebben. Op de foto stonden het slachtoffer en een andere man naast elkaar. Het slachtoffer had zijn rechterarm om het middel van de andere man geslagen. Ze droegen allebei een donker pak en

hadden een brede glimlach op hun gezicht. Beide mannen hadden hun linkerhand uitgestoken om hun glimmende, gouden trouwring te tonen. De iconische trappen in het gemeentehuis van San Francisco vormden het achtergronddecor.

‘Hij is op deze foto aanzienlijk jonger dan nu,’ zei ze en ze fronste haar wenkbrauwen vanwege het déjà vu dat ze kreeg bij het zien van het beeld. ‘Minstens tien of twintig jaar. Enig idee wanneer die is genomen?’

‘Nog niet,’ zei Ryland. ‘Maar het huwelijk moet in de boeken staan.’

Dus ze hadden te maken met een homoseksuele man die was doodgestoken in zijn eigen appartement dat overhoop was gehaald. Ze moesten er op zijn minst rekening mee houden dat het hier om een haatmisdrijf ging.

Ze wilde de foto teruggeven, maar een herinnering drong zich naar de voorgrond, dus concentreerde ze zich opnieuw op de langste van de twee mannen – meneer Franklin Delano Flynn.

‘Wat is er mis?’ wilde Ryland weten.

Haar frons werd dieper. ‘Ik heb het gevoel dat ik deze man eerder heb gezien.’ Ze wierp een snelle blik op het asgrauwe gezicht van het slachtoffer dat dood op de vloer van zijn woonkamer lag en keek toen weer naar de trouwfoto. Ja, ze had hem beslist eerder gezien.

‘Waar heb je hem gezien?’ vroeg Ryland.

Kit staaarde geconcentreerd naar de foto, in gedachten alle gezichten en plekken langsgaand, maar er viel niets op zijn plaats. ‘Mag ik de rest van de foto’s zien?’

Ryland gaf haar een zak. ‘Dit zijn de foto’s die we tot dusver hebben veiliggesteld.’

Kit bekeek ze een voor een. Het waren voornamelijk foto’s van de overledene met zijn echtgenoot, genomen in verre oorden – Cairo, Rome, Parijs. Op een paar stond een ander stel, een man en een vrouw, en er waren er enkele met twee andere vrouwen, beiden al ouder.

Er was niets wat hielp. Tot ze onderaan de stapel kwam. Hier was een veel jongere Franklin Delano Flynn te zien die met een enigszins aarzelende glimlach op zijn gezicht een pul bier omhooghield.

‘Dit,’ zei ze zacht. ‘Deze plek. Kijk eens naar de muren, de foto’s.’

Ryland keek over haar schouder en hield verrast even zijn adem in. ‘Dat is Julio’s.’

Ja, dat klopte. Kit kende die plek goed. Kende de gezichten op elke foto die er aan de muur hing. Die had ze zitten bestuderen vanaf de eerste keer dat ze door de gehavende houten deuren binnen was gekomen.

De eerste keer... En toen viel alles op zijn plek. ‘O. Ik was eenentwintig en Baz had me meegenomen naar Julio’s voor een verjaardagsborrel omdat ik dat eindelijk wettelijk mocht.’

‘De politiebar,’ zei Alicia zacht. ‘Ik ben er nog nooit geweest.’

‘Het is een ballentent,’ zei Kit met een liefdevolle glimlach, ‘maar we zijn er dol op. Ik kan me die dag herinneren omdat Baz tegen me zei dat ik me moest omkleden voor hij me zou oppikken – ik was toen nog bij de Coast Guard en was in uniform – omdat we naar de bar gingen. Ik was zo opgewonden vanwege alle verhalen die ik had gehoord.’ Ze bestudeerde aandachtig het gezicht van het slachtoffer op de foto. ‘Deze man was er ook. Baz stelde ons aan elkaar voor.’

‘Was hij van de politie?’ vroeg Ryland met grote ogen.

‘Dat moet wel.’ Kit haalde plotseling scherp adem omdat ze zich nu alles herinnerde. ‘O, mijn god. Niet zomaar een politieman, Ryland. Hij was inspecteur moordzaken. Op dat moment al twintig jaar met pensioen. Ik weet nog dat ik geen woord kon uitbrengen.’

‘Jij kon geen woord uitbrengen?’ vroeg Alicia verrast. ‘Echt niet.’

‘In de aanwezigheid van een grootheid als deze man? O, zeker. Baz ook. Deze man was inspecteur moordzaken toen Baz nog een groentje was. Baz sprak hem soms in de bar. Zei dat hij heel open en behulpzaam was en heel bemoedigend naar jonge agenten toe. Baz beschouwde hem als iets tussen een mentor en een held. Baz was zo opgewonden toen hij hem die dag zag. De man was sinds zijn pensionering niet meer in Julio’s geweest. Toen Baz ons aan elkaar voorstelde, kreeg ik kippenvel. Ik had artikelen over hem gelezen en hij was een superrechercheur voor hij bevorderd werd tot inspecteur. Maar zijn naam was niet Flynn. Hij heette Wilson. Frank Wilson.’

‘Frank Wilson?’ riep Ryland uit. ‘Ik heb over hem gehoord van oud-gedienden. Is dit hem?’

‘Ik geloof van wel,’ zei Kit zacht. ‘Ik vraag me af of hij zijn naam heeft veranderd nadat hij met de man op de foto was getrouwd.’ Ze gaf de foto terug aan Ryland. ‘Dit kon weleens een geruchtmakende zaak worden.’

Ryland zuchtte. ‘Ik vond al dat het lang duurde. Het is... zes maanden geleden?’

Zes maanden sinds ze een einde hadden gemaakt aan de activiteiten van een van San Diego’s dodelijkste seriemoordenaars, die de hele afdeling Moordzaken in wanorde hadden gedompeld. Ze begonnen de zaken net weer op de rails te krijgen en nu zaten ze met een dode, hooggeplaatste

gepensioneerde politiefunctionaris. ‘Ja, ik denk dat het wel tijd werd.’

‘Moet ik ervan uitgaan dat de inspecteur me weer op mijn nek gaat zitten?’ vroeg hij.

‘Ik denk het wel.’ Inspecteur Navarro was onlangs teruggekeerd van persoonlijk verlof en stond te trappelen om iets groots onder handen te nemen. ‘Wordt er iets vermist uit de slaapkamer?’

‘Waarschijnlijk een computer,’ antwoordde Ryland. ‘De router en de ethernetkabel zijn er nog, maar het bureau is leeg. Er is een stuk ter grootte van een laptop waar geen stof ligt, dus dat er een is gestolen is een redelijke gok. De slaapkamer verkeert in dezelfde staat als de rest van het appartement – overall foto’s, papieren en boeken. Het zal ons tijd kosten om alles te verwerken, maar we zullen het zo snel mogelijk doen.’

‘Oké. Ik moet Connor vinden en dan gaan we aan de slag. Het eerste wat we moeten doen is Navarro op de hoogte brengen.’ Hun inspecteur zou het inlichten van de hoge omes voor zijn rekening nemen. Ze wierp een blik op de luidspreker aan de muur van de woonkamer van het slachtoffer. ‘In ieder geval hoef ik niet meer naar die muziek te luisteren.’

‘Hoezo?’ vroeg Alicia. ‘Het is prachtig.’

Ja, dat was zo. Het was ook zo verrekte triest. ‘Ik zal uitzoeken welke cd hij op heeft staan en of dat normaal voor hem was,’ zei Kit zonder Alicia’s vraag te beantwoorden, omdat ze er niet van hield over zaken als gevoelens te praten terwijl ze aan het werk was. Ze onderdrukte een huivering bij de gedachte.

‘Er is geen cd-speler, Kit,’ zei Ryland. ‘Alleen maar een ouderwetse stereo. Ik zoek nog steeds waar de muziek vandaan komt.’

Een reden te meer om hier weg te komen. ‘Laat het me weten als je hem hebt gevonden. Ik zie jullie later.’

Kit liep het appartement uit en knikte naar de agent die de toegang bewaakte. ‘Weet je waar de algemene ruimte is?’ Want dat was waar Connor had gezegd dat ze hem kon vinden.

‘Jazeker, rechercheur. Neem de lift naar de begane grond, sla links af en dan is het vanaf de lobby aan de andere kant van het gebouw. De meeste bewoners van deze verdieping zijn in de algemene ruimte. Hun is gevraagd ons niet voor de voeten te lopen, dus hebben ze zich daar verzameld.’

Ze wierp een blik op zijn naamplaatje. ‘Dank je, agent Stern.’

‘Tot uw dienst, mevrouw.’

Kit dook onder het politielint door en nam de lift naar beneden zoals de agent had gezegd. Ze was verrast toen ze nog steeds de muziek hoorde.

Eerste druk maart 2025

Oorspronkelijke titel *Cheater*

Oorspronkelijke uitgever Berkley, an imprint of penguin Random House LLC

Copyright © 2024 by Karen Rose Books, Inc.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Sebes & Bisseling Literary Agency

Vertaling Hans Verbeek

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie Trevillion

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 7703 3

ISBN e-book 978 90 261 7704 0

ISBN luisterboek 978 90 261 7705 7

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Teksten datamining niet toegestaan.